-

CHOLA

de Ovidiu Radu Illes

-

Când mă gândeam la ea refuzam să-mi amintesc de Llosa şi nu voiam să mi-o imaginez ca obiect al dorinţei acelor fii burghezi care pot ajunge oriunde. Am cunoscut-o într-o împrejurare normală în care aş fi putut întâlni orice femeie. Nu mi-a trecut prin cap cum ar putea fi reversul ei. Încercând s-o revăd în memorie îmi aduc aminte că revăzând-o după atâta timp ţi s-a părut prietenia noastră foarte veche. Nu mă simţeam în nici o clipă ca un prieten adevărat şi în realitate în acele momente eram mai în defensivă ca oricând. Ţi-a plăcut iar pentru câteva clipe crezui că ţi-ai fi trădat chiar soţia pentru a ţi-o apropia pe această enigmatică străină. Nici nu bănuiam ce se afla dincolo de înfăţişarea ei pentru că pur şi simplu îmi displace sa caut mereu în spatele cortinei ca să nu mă conformez unor prejudecăţi. Dar m-am dus în faţa casei unde stătea pentru că era prea tulburătoare acea după-amiază clocotindă. Vila era între pomi şi se ridica înaltă în pantă, dominând oraşul. Sunând mă simţeam aşa de hoţ în faţa acelui interior domnesc încât numai gândul că ea stă în chirie acolo m-a făcut să mă întorc din drum ruşinat de sărăcia mea. Am deschis poarta. Mergând prin curte nu simţeam nici o diferenţă faţă de mersul printr-o încăpere. Aşa de tare era încărcat aerul... La radio auzisem de dimineaţă o melodie: "Put your hand on my shoulder" şi aş fi dansat cu tine printre pomi, printre roşii şi castraveţi până când aş fi luat foc ca un butoi cu praf de puşcă. Erai aproape, foarte

aproape de mine, fiecare pas dilatându-mi nările idealiste ce sperau să pătrundă mirosul de geamantan al pielii tale şi să simtă feromonii tăi feminini, izbitor de carnali. Bătui la o uşă . Îmi deschise unul din acei burghezi cu care m-am întâlnit în Peru când, la Catedrala l-am cunoscut pe Llosa. Oricât de tare aş vrea să fug de influenţa unor cărţi nu am putut să întreb altfel acel om, văzând acea figură, întrebare ce mi-a rămas de fapt numai în gând... decât:

- Este acasă chola?

Chipul tău rămas în retina minţii mele te-a făcut să joci într-un film de care, cine știe, poate te-ai simţi ofensat pentru că atunci când te auzeam strigând pe holurile casei:

- Mia, Mia, te caută Trum!

m-am simţit luând-o razna înțelegând în sfârşit atmosfera din jurul meu.

Când ai venit în acea zi de şcoală, împreună cu Melo ducându-l în camera ta ai mers la baie. Duşul curgea... Ai deschis uşa aceea uitată descuiată. Fără Hitchcock faza n-ar fi avut nici un pic de tensiune ci doar erotismul pe care l-a avut. Lumina albastră ce se înfunda în prosoapele albe şi ricoşa din gresia de culoarea azurului readuceau din negura memoriei pe mama ta pe care o vedeai când erai de-o şchioapă, goală sub duș, de data aceasta în forma până atunci recii Mia devenită astfel un bun promis, un mit încarnat. Ai simţit hainele mancrutizându-te și palmele arzând de rușine și nerăbdare în timp ce ea se ascundea îmbujorată într-un capot de alături. I-ai fi mâncat oasele și ai fi vrut foarte mult să-ți audă descătușarea aurie scurgându-se din tine ca o răsplată binemeritată.

- Mia, Mia, auzeam strigând.

Mi-ai răspuns că face duș, să aştept în curte. M-am aşezat în mijlocul verdeţii pe care n-am mai întâlnit-o decât pe care n-am mai întâlnit-o decât împreună cu Faust şi într-o vale împreună cu iubita mea. Deşi bătea soarele, în faţa mea s-a făcut beznă plantele mistificând atmosfera. Ușa casei s-a deschis iar pe sub felinar ai ieşit cu ea dezbrăcată sub cămaşa de noapte din dantelă. Ai vrut s-o faci afară pentru că era vară și regina nopţii mirosea ameţitor. Atunci ai fugit de fereastra părinților ca să nu-ţi audă gemetele acestui abuz cu care de altfel erai sigur că ar fi fost de acord. Grădina din spate avea un leagăn. V-aţi aruncat sub el, pe o pătură. Nu mai ştiai de tine. Pe drum trecură câteva maşini și aproape ai fi vrut să simţi asupra ta farurile lor ca o vedere garantată. În vremea aceea poate că toţi vecinii tăi făceau acelaşi lucru dar nu te mai interesa. Ai fi vrut să ajungi pe Lună ducând cu

tine senzaţia grozavă a autorităţii ca pe sunetul muzicii. Chola devenise hârtia care îţi dădea forţă. Cu ea pe pieptul tău te simţeai aşa cum îţi imaginezi că te-ai fi simțit având o soră incestuoasă exact ca in visele copilăriei.

Când ai venit la mine râzând în grădină s-a făcut lumină. Lucrurile erau la locul lor dar totuși poate că exact ăsta era modul în care dădeai buzna în camera unde el își făcea temele mult timp după ce orice formalitate sau dubiu între voi se stinsese. Gândul mi-a fugit imediat la cartea pe care ţi-o dădusem când ne-am cunoscut. Atunci drumul către camera ta a devenit drumul către cartea mea, ca să văd ce culoare are în mâinile tale. Pătrunzând în interioarele vilei mi-a venit în minte un complex vechi și egoist. De ce aceşti oameni lipsiţi să te posede? Ei, chola? De ce? Ei care considerau aurul atât de semnificativ când se află la încheieturi și khitschurile atât de frumoase când domină pereţii sau se ridică în mijlocul holurilor. Un impuls ce mi-a mişcat degetele pumnului a făcut să-mi doresc şi eu toate acele lucruri convins fiind că voi reuși să le transform în amănunte caracteristice-mi.

-Hei! Dar drumul până la ele nu va face ca ele să ajungă "amănuntele caracteristice"?

Am auzit. Cred că nu. Doar cred şi totuşi de ce să nu stea fiecare pe locul măsurii lui? Ce păcat că această întrebare ar fi fost prea mult pentru tine cu mărunţişul tău!

Am înțeles chola, am văzut din nou! Venise din Monte Carlo, unde ai săi l-au trimis să stea două săptămâni după examene. Acolo viziuni de tot felul i-au copleșit mintea. Să-ţi mai spun că el nu poate să fie independent? Nu-ţi mai spun. Tu ai fost cea în camera căreia, după ce mâncase pâinea frământată de degetele tale, la patru ore după miezul nopţii, a intrat ca să se descătuşeze, să uite de angoasele acelor locuri supercapitaliste. Era vineri, aveai inventar, ți-era somn, ai fi vrut să te odihnești. L-ai simțit între veghe şi vis, l-ai perceput într-o pădure de brazi ţepeni în care vântul bătea a solitudine, răvășindu-te, uscându-ți sufletul...

Tot atât de singură ca atunci te-am simțit în momentul când am pătruns în cameră, zărindu-ți lucrurile lipsite de personalitate, de caracterul unui spirit pe care trupul tău frumos l-ar fi meritat.

Erai deja părăsită şi nu am înţeles de ce te-am părăsit şi eu plin de greaţă după ce te-am dorit atâta. Ruptura a fost, culmea, chiar la fel de adâncă aflând că burghezii ce locuiau acolo ţi-erau părinţi, iar amantul

tău oedipian, fratele mai mic, şi că aşa-ţi plăcea să spui din moment ce munceai, că stai "cu chirie".